

«Ο δημιουργός έπλασε την Ιταλία με σχέδια του Michelangelo.»

Mark Twain

Όπου μια, ακόμα, επίσκεψη, στην πατρίδα του Da Vinci αλλά και των Borgia, στην μητέρα του Κολοσσαίου αλλά και της Αναγέννησης δίνει αφορμές για έκφραση.

Λαμπρή φθινοπωρινή μέρα, το ακριβώς αντίθετο από την προηγούμενη που έσταζε υγρασία μέσα από την ομίχλη των ορεινών περασμάτων του Futa Pass. Ο Άρνος ποταμός, ίσως μέσα στη θολούρα του να μην αντανakλού σε την λαμπρότητα της μέρας αλλά όλα τα αναγεννησιακά κτίρια, χόρταιναν ήλιο πριν την ετήσια βουτιά τους, στον Ευρωπαϊκό χειμώνα.

Πλημμυρισμένη στον τουρισμό η Φλωρεντία, ξέχειλη από τα караβάνια των Ιαπώνων, Αμερικανών και λοιπών αλλότριων εξαργυρώνει, τ η βαθιά της παράδοση.

Πόλη σκηνικό θεάτρου, με όλα τα στοιχεία της αναγεννησιακής υπερβολής και της υποκριτικής του καθολικισμού, πόλη θαύμα. Ο ένας δρόμος που περιβάλλει το τεράστιο οικοδομικό τετράγωνο του ξενοδοχείου four seasons ονομάζεται Giacomo Matteotti.
Η Ιταλία των αντιθέσεων.

Πάνω και στο πτώμα του σοσιαλιστή πολιτικού στρώθηκε ο δρόμος της κυριαρχίας του Ben

ito
Υπόχρεος και αλληλέγγυος
ήταν ο Αδόλφος
στον
σύμμαχο
που του
απ
έδειξε ότι
,
ο ολοκληρωτισμός στην Ευρώπη,
δεν ήταν καμιά ουτοπία στις
αρχές του 20ού αιώνα.
Αρκούσε η εκμετάλλευση της λαϊκής δυσφορίας και τα κατάλληλα εργαλεία δημαγωγίας.
Δεν έστειλε τον
σημαδεμένο αντισυνταγματάρχη
Otto
Skorzeny
να ρισκάρει
αναιτίως
τον Απρίλη του '43
στο
Gran
Sasso
για
να απελευθερώσει τον συλληφθέντα
συνάδελφο

Το ότι ο πρώην σοσιαλιστής δημοσιογράφος, πρώην κυβερνήτης, εξαιρετός, αν και
περιορισμένου ρεπερτορίου

,
performer
και παρ' ολίγον εκφραστής της νέας ρωμαϊκής κυριαρχίας κρεμάστηκε
ανάποδα
στην Piazzale Loreto του Μιλάνο,
δίπλα στην αγαπημένη τ
ου
Claretta
, δύο μόλις μέρες πριν το τέλος του γερμανού συμμάχου του,
δεν αποτέλεσε δικαιοσύνη. Πολύ δε περισσότερο δεν α

ποτέλεσε συγγνώμη σε όλα τα θύματα του πολιτικού
του
καιροσκοπισμού.

Στις μέρες μας που η πολεμική του χρήματος είναι πιο αποτελεσματική από την οικονομία
του πολέμου ο
κυριαρχεί στην πολιτική σκηνή χωρίς
τα εγκλήματα στην
Αβησσυνία, χωρίς τα μελανά χιτώνια, δίχως
τις ντροπές στην Ήπειρο.

Silvio

Αρκούν τα τηλεοπτικά σκουπίδια, τα σινιέ σταυρωτά κοστούμια και τα λαμπερά χαμόγελα.
Ο
κόσμος αλλάζει, α
λλαζε, όχι τόσο, όσο να θεωρούνται παρωχημένες οι απόψεις του
George
Gordon
Byron
:

«Δεν υπάρχει κανένας νόμος, καμιά κυβέρνηση στην Ιταλία και είναι καταπληκτικό πόσο
καλά πάνε τα πράγματα χωρίς αυτά»
είχε διατυπώσει ο γνωστός μας

λόντος Βύρων
που άφησε
τα εγκόσμια ενάμισι αιώνα από το τέλος της
δεκαετία του '60,
όταν η Ιταλία
, είκοσι χρόνια μετά το τέλος του Ελληνικού εμφύλιου,
έγινε το
επόμενο
πολιτικό εργαστήριο της Ευρώπης.

Ο Antonio Negri έχει πει για εκείνη την περίοδο:

«...όλοι ήξεραν ότι η πρώτη μεγάλη απόπειρα δολοφονίας στην πιάτσα Φοντάνα, στο Μιλάνο, το 1969 ήταν μια κρατική σφαγή (una strage di Stati).»

